

## НЯВКА В КИЄВІ

1

Юрко нарешті оговтався після переїзду й вирішив провести день красиво. Він ще не мав у Києві близьких друзів, тому масового гуляння організувати не став. Але це була якраз осінь, і він знав про станцію метро «Голосіївська», а також про Максима Рильського, який якраз писав про цю осінь вірші. Зрештою, Юрко теж не останній поет, тому й зацікавили його ці обставини. Бо чого б іще?

Врешті він купив якесь жахливе видання вибраного. Обкладинку зразу ж загорнув у гарний коричневий папір. Знаєте, у кав'ярнях такі кладуть на столи, а зверху вже їжу чи напої.

Озброївшись томиком Рильського, термочашкою кави й легкою курткою на випадок дощу, Юрко гайнув на метро, проїхав своїх дванадцять станцій і вийшов. Голосіївський парк зустрів його листям, собаками без намордників і стежками. Ними, можливо, ходив Максим Рильський.

Юрко близько години гуляв, аж доки не зайшов у таку глиб, що, здавалося, його там ніхто не потурбує. Ну й сісти було де — доволі зручна колода.

На превеликий жаль, кава майже охолочила, але холодно не було, тому Юрко не дав цій незначній прикості похитнути свій умиротворений настрій. На те він і умиротворений, щоб усілякі прикрощі його не похитували.

Юрко дістав із рюкзака пакунок. Напевно, бутерброди. Та ж ні. Томик Рильського, про який ми вже згадували. Розгорнув навмання й почав читати. Про себе, звісно.

Сонети. Юрко аж пояснішав.

*Зелена піна лісу молодого*

*Дрімотно плеще, як на морі шум.*

*Блакитні тіні впали на дорогу,*

*Заворожили мудрі бджоли ум.*

Юрка аж пробрало. Він почав згадувати своє дитинство. Батьків, родичів. Для них він уже ніколи не буде своїм. Ніколи не зможе бути таким, який міг би бути своїм. Він може любити своє карпатське містечко лише з відстані. Так, батьки його розуміють. А от іншим близьким він уже нічого не зможе пояснити. Вони вже не такі близькі, щоб зрозуміти. Він більше не хоче нічого пояснювати, бо нема сенсу.

Юркові стало жаль за всім втраченим. Він дістав із кишені телефон і хотів сам писати вірша.

Йому колись наснився вуйко Руслан. Питався, чого Юрко пішов. Сказав: «Що ж ти, Юрчику, пішов

і всьо наше лишив?». А Юрко вві сні розгубився: «А я знаю...». — «І що, там найшов шос ліпше?» — «Не, нічого ліпшого».

Юрко собі постановив, що колись, може, повернеться в батьківську хату й облаштує собі келію, про яку-от і в Рильського читає.

*Стоять дуби замислено і строго.*

*Тут — перейшовши молодий самум —*

*Собі поставлю келію убогу,*

*Щільник пахучий для останніх дум.*

Щойно дістав телефон, як у кущах щось зашелестіло, затріщало. А день сухий, то й лист сухий, гілляччя сухе. Наче хтось наминав попкорн. Аж тут із хащ вийшла дівчина.

Згодом Юрко теж пробував про це писати вірша.

*Прийшла Нявка в Голосіївський парк,*

*Взяла мене отак за карк*

*Й каже: «Збилася з ніг...».*

## 2

Те, що дівчина була гола, Юрка збентежило, але не надто. А от заговоривши, вона подивувала. То була гуцульська лайка з прокльонами. Юрко все розумів і не розумів водночас. Тобто розумів зміст сказаного, але не розумів, чому серед Голосіївського парку раптом виринула дівчина з Карпат, та ще й така обурена.

Може, одного прекрасного дня, чи пак жахітної ночі, вона мала звести Юрка зі світу? Водити лісами

до знемоги та й завести в нетрі, де він мав би розбити голову об гострі корчі.

Нявка три тижні пішки йшла з Карпат до Голосіївського парку. Ішла тільки поночі, щоб ніхто не помітив. Та й збилася з ніг, тому так щиро проклинала. Бо раніше що? «Юрчику, Юрчику, ходи за мною...» — і по всьому! Ніч, ліс, Карпати, зорі, перса... І Юрчик пішов би, як теля. Потім ще тижнів зо два його шукали б усією громадою, аж доки знайшли би тіло.

Коли вона ледь примовкла, Юрко почав їй читати Рильського.

*Суворих слів, холодних і шorstких,  
Перебираю низки, ніби чотки,  
І одкидаю твердо з-поміж них  
Усе легке, все ніжне і солодке.*

Ніжне і солодке. Гм. Нявка, певна річ, отетеріла. Тоді Юрко відклав книжку, дістав із рюкзака куртку, яку захопив на випадок дощу, підійшов до Нявки, лягнув її долонею по дупі й одразу приклав пальця до вуст: «Тс-с-с!». Тоді обгорнув її курткою й повів до колоди.

Нявка втихомирилася, а Юрко почав її навчати:

— Слухай шо, дівчи, бігме, не знаю, шо ти за одна і шо тут робиш, але по бесіді чую, шо наша, то тре' йкос ратувати. Боюси зазирати, шо в тебе ззаду, але мені ти доста вдалася спереду, то би най так і було. Подумаю, як тебе назад доправити, а поки шо можеш в мене перебути. Але треба дочекатиси, як ме змерькатиси, аби

тебе ніхто не вздрів, бо то ни штука. Не знаю, як ти суда добралася, але як тебе злапают, то добра ни меш мати.

Нявка лиш кивала й уже хилила голову на Юркове плече. Дрімалося їй.

### 3

Коли споночіло, Юрко викликав таксі. Таксисту сказав, що дівчина трохи перебрала й заснула. А те, що вона спить, було добре чути, бо сопіла, як куниця. Юрко й сам прикидався п'яним, наче обоє пили, а не просто підібрав якусь відрубану.

Наступного ранку Юрко розбудив Нявку ароматом кави. Як у рекламі, поклав чашку біля ліжка й рукою махав над чашкою, щоб спрямувати випари Нявці у ніздрі.

Нявка справді прокинулася, але аромат здався їй смородом. Кави навіть пробувати не схотіла.

— Де я такий глей му пити?!

Пробувала саму воду з крана, але теж виплюнула. Врешті посьорбала трохи трав'яного чаю.

Попри загальне невдоволення ситуацією, Нявці все-таки було цікаво в Юрковій кімнаті. А це був цілий шістнадцятий поверх. Внизу — багато будинків, а серед них у дворах навіть маленька церква. Нявка звикла, що в Карпатах церква завжди більша за інші споруди, а тут видавалася зовсім маленькою. Хоча так близько, як тепер, вона до церкви ще не підходила. Та й загалом до жодної хати ще не ступала.

У Юрка було цікаво — усілякі тумбочки, якісь незрозумілі предмети, кімнатка, де джерело з водою можна було відкривати й закривати, коли схочеш. І ще предмет, на якому можна було бачити різні зображення й чути музику. Музика Нявці сподобалася.

Юрко пробував поговорити з Нявкою. Звісно, його цікавив сенс її діяльності, алгоритми тощо. Однак Нявка на діалог не йшла. Спершу просто довго дивилася у вікно, а пізніше підсіла на мультики. Юрко ходив на співбесіди, бігав кур'єром — розвозив піцу, а Нявка дивилася мультики.

З часом вона почала серед ночі виходити погуляти. Казала Юркові, що засиділася. Юрко не перечив. Він ще в лісі припускав можливість інтимних стосунків, але вже після першої ночі пройнявся огидою до Нявки, а відтак і апатією.

Огида виникла тому, що на дивані Юрко виявив бридку пляму. Коли вони після лісу тільки вийшли з таксі, хлопець шкодував, що в нього одне односпальне ліжко й один диван. А от уранці, коли побачив пляму, уже не шкодував. Пляма була завдовжки десь півметра і сантиметрів тридцять завширшки. Те саме було з курткою, у яку Юрко загорнув Нявку ще в лісі.

Пляма? Ну, ви знаєте, що нявка спереду гарна дівчина, а спини в неї нормальної нема. Як нема? Та так, нутроці видно, кишки. Ну, й від них усілякий слиз, от він і лишив пляму. Нявка ж іде задом наперед і кличе: «Йди, ходи за мнов...». А якби хтось уздрів кишки, думаєте, пішов би?

Пізніше Юрко купив спеціальних пелюшок і просив, щоб Нявка собі їх стелила перед сном. Побоювався, що як хазяйка навідається, то виселить його за брудний диван. Все-таки хата на Оболоні за такі гроші — то дуже нормально. Про те, що хазяйка застане в нього Нявку, не думав, бо взагалі планував її якнайшвидше спекатися. Хазяйка ж тільки на початку наступного місяця прийде.

А проте Нявка нікуди не поспішала. Так би мовити, пустилася берега. Пустилася Карпат. Усе за мультиками сиділа, навіть навчилася сама собі їх вмикати.

Юрка називала Тоторо. Той якось сказав, що вони сусіди, і Нявка відповіла: «Мій сусід Тоторо», ну-бо мультик такий є. І відтоді Юрко став Тотором.

Наприкінці вечора Нявка любила казати: «Пака, Тоторо» — і йшла на прогулянку. Юрко ж засинав.

Десь через тиждень він почав сприймати сусідку як домашню тварину. Вони майже не спілкувалися, але разом їли. Нявка навіть інколи готувала якийсь салат. Дивилася, як Юрко робить, і сама так робила. А одного разу попросила Юрка почитати їй Рильського. Тоді хлопець наче поринув у ще глибший сон. Хоч виявилось, що вже сплигло добряче часу. І що Нявка вже досвідчена користувачка ПК — тільки не вмів читати. І певну культурну базу з фільмів та музики вже собі сформувала. Та що й казати — вона фактично виросла на його плейлисті. Ну, й Рильський. Адже після того дня в Голосієві Юрко вже й не читав поезії — так забавлявся з доставкою піци і співбесідами.